L?illa d?en Mariano ?Robinson Crusoe?

Opinió | 10-04-2014 | 09:00

"No vull una Espanya sense Catalunya ni una Catalunya fora d'Espanya i d'Europa?. Amb aquestes paraules, amanides amb l'amor i el respecte que sent pels catalans i per Catalunya, Mariano Rajoy deixava palès un cop més el seu immobilisme en el problema de la consulta convocada per Artur Mas. Durant el debat sobre el traspàs de les competències en matèria de referèndums portat a terme al Congrés espanyol, formalment distint per la pràctica inexistència de crits o desqualificacions, es va parlar molt de diàleg i d'apropaments però, en una frase molt comentada en la qual afirmava que, en cas d?independència, Catalunya sortiria de l?euro, d?Europa, de l?ONU i fins i tot del Sistema Solar... i que acabaria com l?illa de Robinson Crusoe, el president del Govern espanyol tancava la porta a tot possible acord, perquè, de fet, ni el PP ni el PSOE hi volen posar cap mena de voluntat, ni accepten que el poble de Catalunya pugui expressar la seva voluntat i poder decidir el seu futur i la relació que vol tenir amb l?Estat espanyol, si és que en vol tenir alguna.

L'escut constitucional, és a dir, l'argument de la legalitat, serviria si ens trobéssim davant un problema jurídic, que es podria arreglar si el legislador volgués. Els partidaris de la consulta han insistit en buscar el seu encaix legal i han proposat diverses vies per fer-la factible, i el mateix Tribunal Constitucional donava a conèixer els seus raonaments al respecte amb la conclusió que ?aquest problema territorial s'ha de resoldre mitjançant el diàleg i la cooperació?, la qual cosa pressuposa una clara voluntat d'arribar a acords. De fet, els ciutadans han constatat recentment un canvi de la Constitució espanyola que no figurava en cap programa electoral, que els afecta directament i sobre el qual no han estat consultats de cap manera. Un canvi per poder afavorir els mercats, pensat i dictat des de la cancelleria d?Angela Merkel, a Alemanya, l'única que es veu que sí que té poder per fer canviar la carta magna espanyola. És o no, doncs, la voluntat el que mana i permet, i no pas l?immobilisme? La qüestió és política i no pas de legalitat (i ho reitera algú com Miguel Herrero de Miñón, gens sospitós d'independentista català i un dels pares de la Constitució) i només des de la política s'hi pot trobar la solució. Perquè quan les lleis (els totalitarismes també en tenen de lleis) impedeixen la màxima expressió de la democràcia, que és poder votar a les urnes, flac favor fan aquestes lleis a tal democràcia.

Seguir personalitzant en la figura del president Mas el procés català és seguir el relat de la premsa conservadora de Madrid, i enterbolir l?anàlisi real de la situació. El procés català no depèn del que

faci o deixi de fer Artur Mas, sinó del moviment popular majoritari que s?ha format. És a totes les reivindicacions de tot aquest moviment de ciutadans catalans al que s?ha de donar sol?lució. Posar al mateix nivell la demanda d?un referèndum per donar sortida democràtica al conflicte i el NO de l?establishment, al meu entendre, ni és el mateix, ni té la mateixa força ni és encertat.

Autor: Santi Capellera i Rabassó/GN